

Пред тобом је читаоче гола, као од мајке рођена истинна, овог века, неубичајено суровог, испосничког и бунтовног истовремено, лишеног свих идеала грађанске класе, чији се смисао давно изгубио у реци заборављања. На распалагану, стоји ти лепота ружног, вечност, искушење смрти и несаница. Приликом читања немој прибегавати бруталним методама и немој спаљивати ову причу, јерес је веровати да ће ти тај варварски чин олакшати живот. Једноставно, остави причу на полицу и прошећај, можда те је први утисак преварио или си напет? Не дозволи да те кобна грешка лиши одговора скривених у њеним дубинама, али, нису све људске душе исте, самим тим и логика је друга, можда баш зато људске душе постају напаћене и усамљене. То је тај ланац, што нас повезује пун загонетних чињеница, без олакшања, само тупи бол урезан у памћење стално је присутан.

Ова прича, дубоко разуђених обала истргнутих из Звезданог атласа, Јана Хавелијуса, написана је заиста у необичном миљеу, под утицајем пуцња са крстарице Ауроре и његовог дугогодишњег еха. Главни јунак није се чинио увек овакав, напротив, уливао је пуно поверења да ће његово појављивање довести до великих, да не кажем револуционарних промена. Све је заправо почело наивним веровањем да време пролази. Али непобитно је утврђено да време стоји, ми се крећемо и пролазимо. Када би било друкчије знали би почетак и крај времена, овако тек недавно смо спознали да је Тренутак који није променио ништа, рођен тачно пре једну платонску годину или 25.800 људских година, при томе не треба заборавити чињеницу да је тада стајало и време и ми. Тек много касније, ми смо се покренули, ствари су почели да се мењају и тако је прича о Тренутку који није променио ништа, допринела да помоћу ње сазнам трагичну истину да ће сви читаоци ове приче умрети једног дана, као и њен творац. Разлог за то је једноставан, једино редослед смрти није увек могуће одредити, али сама чињеница није од преваходног значаја.

Тренутак који није променио ништа, дуго је сматран непожељним, тек када је стекао људску наклоност постао је чувар постојећег стања ствари и свести. Многи су желели да га оспоре, тежећи промени унутрашњег микрокосмоса. Генерације песника, покушале су грубо злостављајући форму, жртвујући речи, да га демантују. Ђовани Пико дела Мирандола, спајао је јудаизам, хришћанство, грчку филозофију и магију, узалуд, није га оспорио. Разни напади, прости светине, као онај 1871. године, када су га заједно са комунарима извели на стрељање на гробљу Пер Лешез, нису успели. Ни Васиљ Кандински није га покренуо унутрашњом снагом апстракције.

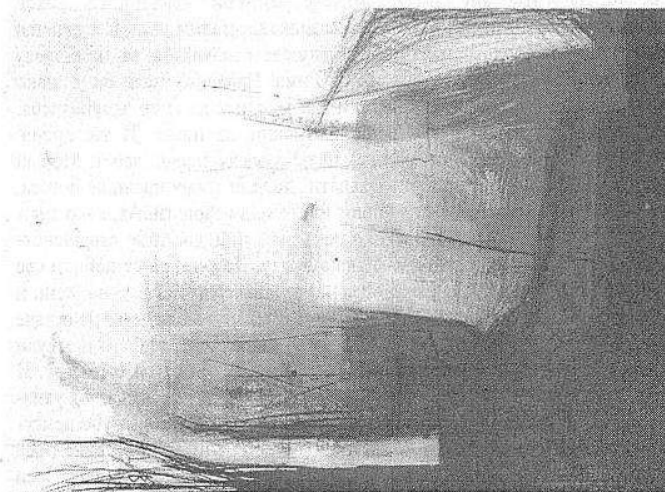
На старим мапама света, није учртана земља на коју се искрцао Кристофер Колумбо и његови сапутници. Али од када је људима од Огњене земље до Аљаске, Велики Маниту, замењен Исусом Христом, CNN-ом, McDonald-ом, Фордовим аутомобилима, из таме се појавила земља у којој је Каинов грех проглашен тајном и поновио се небројено пута. Нећу покушавати да оправдам људе који схватају и знају да све што се догађа није случајно и да се из негативног у човеку рађа позитивно. На први поглед човек је супротан сам себи, завидан и подруглив али у свим приликама на услузи. Тако се догодило да из свог дома, Старог света, људи крену, одметнути, ка бескрајним просторима неизвесног океана, како би створили

онакав свет какав им се у сну јавио. Ти исти људи лишавани су милости, све док нису саградили свој дом. Греси им беху опроштени и пред њима се отворила књига тајни, ћутљива и неразумљива, они тада учрташе Нови свет, на мапама са којих ће опет неки међу њима кренути још даље, тамо из плавог неба, ка некој новој обали. До тада Нови свет сија најпривлачнијим бојама до сада виђеним.

Сасвим сама, ова невина прича, на ветрометини векова и светова, прожета тренутком који није променио ништа, ипак захваљујући вечним темама, корача опасним траговима и мимоилази се са бродовима и плови улицама поезије. На крају умире, на очиглед читаоца и више од тога, прелази у ништавило индустријске цивилизације. Приликом рођења, понуђена јој је бесмртност. Касно је схватила да и приче убијају. Чиме, запитала се? Неписменошћу, заборавом и сличним оружјем! Хришћански је прихватила смрт, мислила је прича, али не и лажна обећања привидног живота, на тај начин се не добија опроштај.

Тренутак који није променио ништа, у ствари је сам човек, али не човек којег виђамо свакодневно на улици, већ човек ум. Променио је он много тога, али на жалост остао је исти: суров, похлепан и сујетан. Завршетком приче, не завршава се монотонија ваших живота, зато од тебе читаоче не тражим ништа за узврат. Не због недостатка храбрости, моје маленкости, једноставно многи су то учинили пре мене и многи пре њих, остављајући садашњост, будућност, године и имена, тамним тоновима сликарског платна живота. Памти се зато само време љубави скривено у сумрацима вина, одласци у рај викендом орасположни мирисом дуња, овоземаљска тиранија и небеска правда. Тренутак... остаје скривен дубоко у некој печини људске душе или како би филозофи рекли "стање материје се мења, све остало је исто".

Прави разлози настанка ове приче остали су на жалост непознати већини људи. На видело су испливале лажи и беда свакодневног живота, док је моја пешчана душа лутала ђрамејским сновима и пустим пределима Мртвог мора (како данас називају улице Града Св. Димитрија) са жељом да главни јунак ове приче започне мој живот после овоземаљског а да читаоце учини безусловно покорним и изгубљеним у лавиринтима и симболима патњи оптужених за веровање у астрални свет и у ову причу што ће умрети на последњој страници у страху од коначности.

ивана бјелица